

**Митрополит Амфилохије: Молимо се да све вас
и сву дјецу, све ђаке, све ученике, све
студенте, просвјетли и распали у срцима
вашим непролазну свјетлост**

Бесједа блаженопочившег Митрополита Амфилохија у Цетињском манастиру,
1. септембра 2010. године

У име Оца, и Сина и Светога Духа. Молимо се, драга браћо и сестре, да Господ разгори у срцима нашим непролазну свјетлост свога богопознања. Молимо се, такође, посебно на овај дан када почињу наше школе, да Господ отвори очи ума нашег, како би могли да разумијемо Његове заповјести и Његове тајне. Молимо се, такође, да Господ пошаље Духа Свога, Духа мудрости, да нас умудри, да нас обасја сваким истинским и правим знањем. Ова молитва коју читамо и којом се молимо нам показује да нема истинског и правог знања без задобијања не просто свјетлости овоземаљске, него непролазне свјетлости богопознања. Одувијек човјек знаде да постоји

свјетлост његовог ума, дакле, знање које добијамо усавршавањем нашега разума и нашега ума. Постоји и друго знање које стичемо и задобијамо, а задобијамо га проучавањем природе, познањем природе, познањем свих оних тајни које су уткане у свеукупну Божију творевину. Бројне су науке које се баве познањем тих тајни, тајни природе. А и то што чинимо, чинимо помоћу нашег ума и разума. И колико је наш ум сагласнији са оним тајнама и блискији оним тајнама које су записане у природи, утолико је и наше знање савршеније.

Међутим, да би могли да познамо, на истински и прави начин, природу, а не само споља да је познамо и познамо њене спољашње манифестације, неопходно је да у оној непролазној свјетлости, како је назива Црква Божија, видимо свјетлост која је записана и уписана у свеукупну Божију творевину и да на прави и истински начин разумијемо и схватимо дубине оне свјетлости којом нас је Бог обдарио и којом је обдарио наш ум и којом просвећује наше срце. Дакле, три су извора знања и свјетлости и на основу та три извора задобијамо мудрост, знање и познање, на њимасе граде све људске науке. Један извор је природа, познање природе, други извор је усавршавање људског ума и просвећење ума, али без онога трећег извора, без вјечне свјетлости која је уписана у дубине природе и дубине људске природе, нема правога и истинског знања, јер нема правога и истинског знања без Богопознања, без познања Онога који је уписао и уградио Своју вјечну свјетлост у природу, у људски ум, свјетлост која обасјава сваког човјека који долази у овај свијет. Зато, да бисмо могли да задобијемо то знање и ту мудрост, неопходно је не само да стичемо и да проучавамо науке, него и да нам Бог угради у нас и страх Његових светих заповјести.

Давно је пророк Божији рекао: "Почетак мудрости је страх Господњи." Без трепета пред великом и светом тајном на којој почива све, немогуће је задобити истинску и праву мудрост. Без живљења по оним заповјестима које свијетле нашим путевима, немогуће је имати право и истинско знање, што значи да знање хоће и свјетлост Богопознања, познања природе и познања човјека, али да би нас та свјетлост обасјала, неопходно је да освијетлимо то знање са божанском вољом, да живимо по Божијим заповјестима, које су путоказ нашим ногама. Знање истинско хоће истинску и праву врлину. Зато и свака истинска школа, ако хоће да свестрано васпитава човјека и да га води путевима знања и богопознања, она мора, не само да усавршава човјеков ум и разум и да га васпитава на познању природе, него и да га призива да живи по оном дубљем поретку, који ми називамо заповјестима Божијим.

И само тако, када човјек живи с једне стране по Божијим заповјестима, а с друге стране се труди да усавршава свој ум, свој разум и да задобија знање природе, себе и знање истине на којој почивају и човјек и природа, тек тада човјеково знање и познање добијају прави и истински смисао. Та свјетлост, непролазна свјетлост божанска, која обасјава сваког човјека који долази у овај свијет и која даје смисао свим нашим наукама, она просвећује не само човјеков ум него и човјеково тијело. И тијело хоће свјетлост, хоће да буде освјетљено да би могло да служи и живи сагласно по својој природи, своме призивању. И тијело и душа траже ту свјетлост којом се просвећују.

И када се та свјетлост дотакне тијела човјековог, душе човјекове и свеукупног човјековог живота, онда човјек постаје свијетло, просвећено, васпитано, свјетлоносно и Богоносно биће. Онда он постаје свједок и носилац вјечне божанске свјетлости, вјечне божанске мудрости и истине и постаје свједок и носилац те непролазне свјетлости, на коју је Бог призвао човјека и носилац те мудрости, по којој је човјек створен на земљи. Зато, молећи се Господу да и вас, цетињске богослове, али и сву дјецу која данас крећу у школе, и основне, и средње, и високе.

И да вас Господ обдари мудрошћу и страхом Божијим, који је почетак сваке мудрости и да та свјетлост обасја свеукупни ваш живот, тијело и душу и да вас учини носиоцима и свједоцима вјечне мудрости, која нам се јавила у Христу Господу, истина која јесте Отац, и Син и Дух Свети, Бог наш, коме нека је слава и хвала у вијекове вијекова. Амин.

mitropolija.com